

Mi, magyarok

Állítólag a világon mindenütt találkoznak magyarokkal. Ha turistauton, ha hivatalosan és ösztöndíjasként forgolódunk, mindenki hoz egy-két sztorit, ami magyarokkal kapcsolatos. Valamiben mindig formáz bennünket; mint csepp a tenger.

1.

Vendégségbe volt hivatalos Melbourne-ben egy ösztöndíjas honfitársunk. Megnézte a térképet — villanegyed, buszjárat nincs. Taxira pénz nincs. Marad hát a proféták számarra, a gyalogszer. Kiszámította: más fél óra elég. Nekivágott. Igen ám, de a járda is elfogyott, az oly előkelő negyedben ki kopatná flaszteren a cipőjét? Suhanak a fényes, szép autók.

Hely éppen volt, ahova ugorjék előlük: a szép villák kertjeit nem ölelte körül kerítés. Volt viszont mindenütt kutya. Nem akármilyen. Csakis olyanokat vetek számtásba, amelyek alkalmasint biztosabb a kerítésnél.

A többi képzelhetjük.

A környék összes kutyájának izalmára felfigyelt az egyik háziúr.

— Hé, te, Tisza...! — kiáltott ékes anyanyelvünkön saját jószágára.

— Segítség! — ordított fel erre a szorongatott ember. — Mentse meg!

— Na, gondolhattam volna, hogy csak egy magyar vállalkozhat ilyen öngyilkos ötletre... — morogta távolba szakadt honfitársunk. S a találkozás és megmenekülés öröme megitták az ajándéknak szánt kecskeméti barackot. Majd kocsiba ültek, s az első lámpavasnak rohantak. A lámpavas ausztrál volt. A mentőorvos — magyar.

2.

Barátságosan fogadták egyéves ösztöndíjjal érkezett magyar kollegájukat egy német intézet munkatársai. Pár nap múlva mégis ezt mondta telefonba a feleségének:

— Nem tudom, mi a bajuk velem. Nem igazodom én el a németekén. Valahányszor a telefonhoz nyúlok, hogy felhívjalak, elkomorulnak...

Egyik nap az intézet vezetőjét kereste kutatónk.

— Bocsanat... — mondta a titkárnő — azonnal. Csak felhívja a feleségét. Lent, az utcai telefonfülkében.

Barátunk hümmögött. Deregeni kezdetű valami..., de nem állta meg szó nélkül:

— Egy telefonhívást biztosan spórol a cégnek. Na, de a munkaideje... ilyen magas fizetés mellett... szóval: az elveszett percek... az nem nagyobb kár?

— Elvesztett percek...? — nézett a titkárnő a szemüvege fellett, összeráncolt homlokkal. Nem egészen értette.

— Aha! — csapott aztán homlokára. — De uram, nálunk min-

denki csak ebédszünetben telefonál!

Hát... nehéz eligazodni különben.

3.

Fogadás egy nemzetközi kongresszus résztvevőinek tiszteletére. Főpolgármesteri köszöntő. Halk léptű pincérek, fényes tálcák, kristálypoharak. A választék: Fanta-limonádé. Coca-cola. Apfelsaft, annyi mint: almale. Magyarul mondva a lényegét: slussz, passz. Vagyis: ohne snapsz.

Szívből utálja a kapitalizmust a magyar delegáció.

Egy francia kutató lép hozzánk, keserű mosollyal.

— De más volt ez tavaly, Budapest! Három napig beteg voltam az ötfogásos vacsorától, amit az Intercontinentalban Önök rendeztek...

4.

Más. Kongresszusi fogadás ez is. Ünnepegyesség, elegancia. Négytagú magyar delegáció. Három közülük egyforma ruhában.

Hát istenkém, éppen akkor ezt reklámozta a Vörös Október Ruhagyár. A negyedik diszkrétén odasúgja a kissé kínosan feszengőknek:

— Undorítóan egyformák vagytok, fiúk...!

Feszült csend. Egyikük feltalálja magát.

— Látom, téged átvágott a Me-dimpex. Hát nem kaptad meg tőlük az útra a ruhát?

— Micsoda?! Nekem nem szóltak a gyalázatosak! Pedig egész jó ez az öltöny. Na, csak éjünk haza...!

5.

Indulás előtti tolongás Velencében, a bécsi gyorson. Ketten ülünk a fülkében. Utas jön és pihege szól, németül: van még szabad hely? Rábólintunk.

Lerántja az ablakot és boldogan kiabál ki, magyarul:

— Gyertek ide! Ezt a mázlit? Csak két tyúk gubbaszt itt, van hely bőven!

6.

Távoli történet. Mexikóban kis aranygyűrűt akar vásárolni feleségének egy honpolgárunk. Sokáig válogat, s nem a szebb, az olcsóbb mellett dönt. A disztíngvált idős hölgynek szeme se rebben, please, mister, mosolyog s számolni kezd, papírra is leírván, hogy hatszor nyolc az... — hosszasan kivár:

— Hatszor nyolc az harmincnyolc... — motyogja magyarul.

— Negyvennyolc!

— Óh! — kapja fel ősz fejét. — Ön magyar?!

— Igen.

— Én is! De örülök...! Látja, számolni, meg káromkodni negyven év után is csak magyarul tudok!

De milyen rosszul! — gondolja, de ki nem mondja hazánk hazai fia. S a hölgy visszaad neki harmincnyolcból...

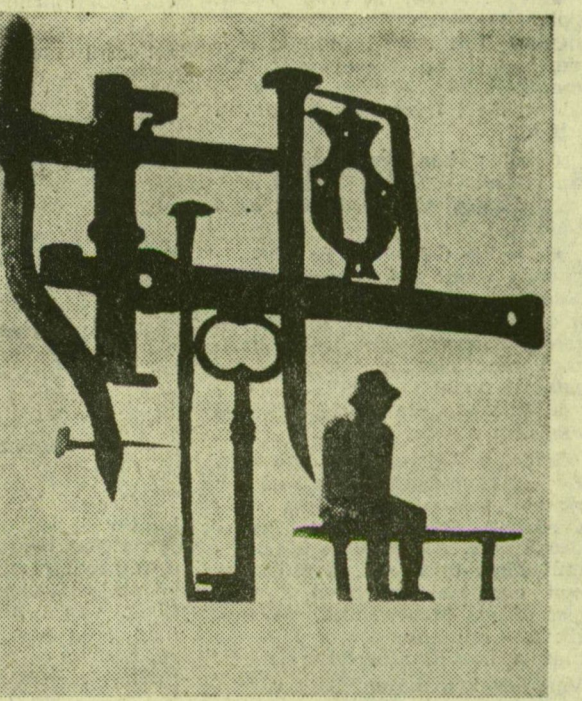
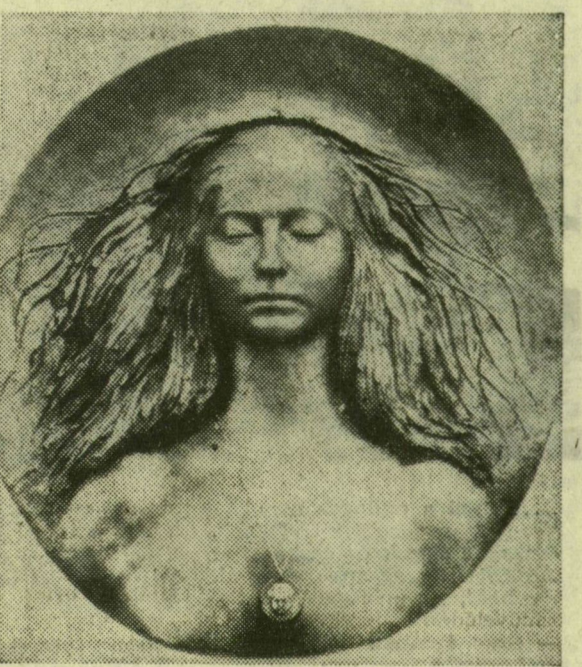
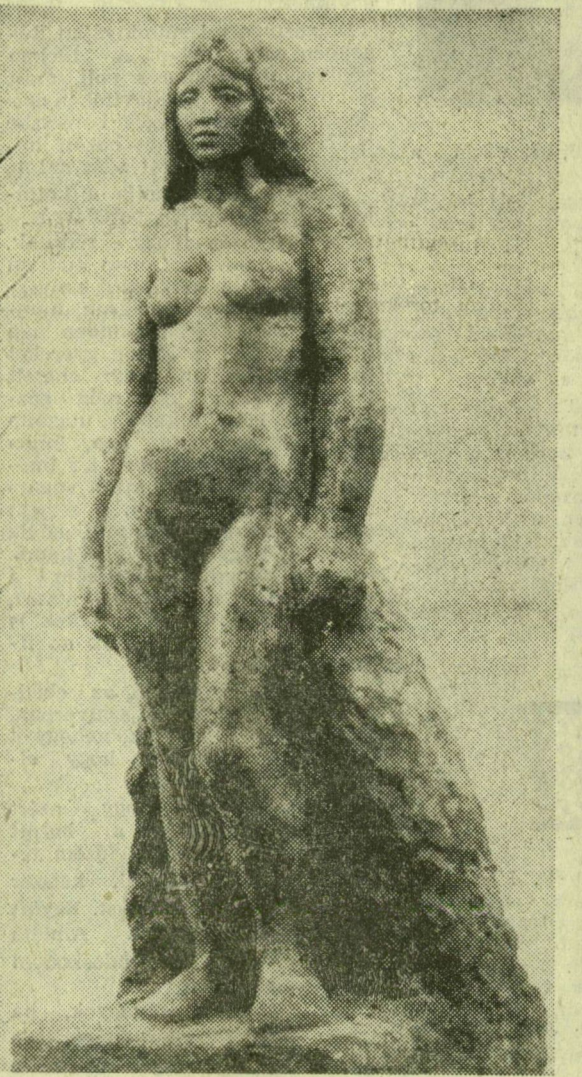
SZÓKE MÁRIA

A Szegedi Téli Tárlatról

Hatvankét képzőművész 116 alkotása szerepel az idén a Szegedi Téli Tárlaton. A tárlat gazdag anyagából mutatunk be néhányat képsorunkon.

Képeinken, az első oszlopban: Stéhlík János: Kora tavasszal — Kalmár Márton: Akt — Második oszlopban: Szabó András: Lovagkor — Lapis András: Sára és Katalin — Farkas Pál: Emlék — Lent: Zoltánfi István: Család.

Bárány János

Korzika

mondják
e víznél csendesb az ember itt
és árnyék
birkánál mélyebb hallgatás
se menti azt
ki koldus és lopott
most itt vagy Korzikán,
hol alszik a tenger a só
a halál

a köveken
és hűsöl a robot
nézem a bárkát
szélbe merülten az ősz
hogyan mozog
valaki őrzi a tudást
és szűlnék asszonyok
és halad a világ
de itt átlép a tűz fölött
a vér és mocsok.

